

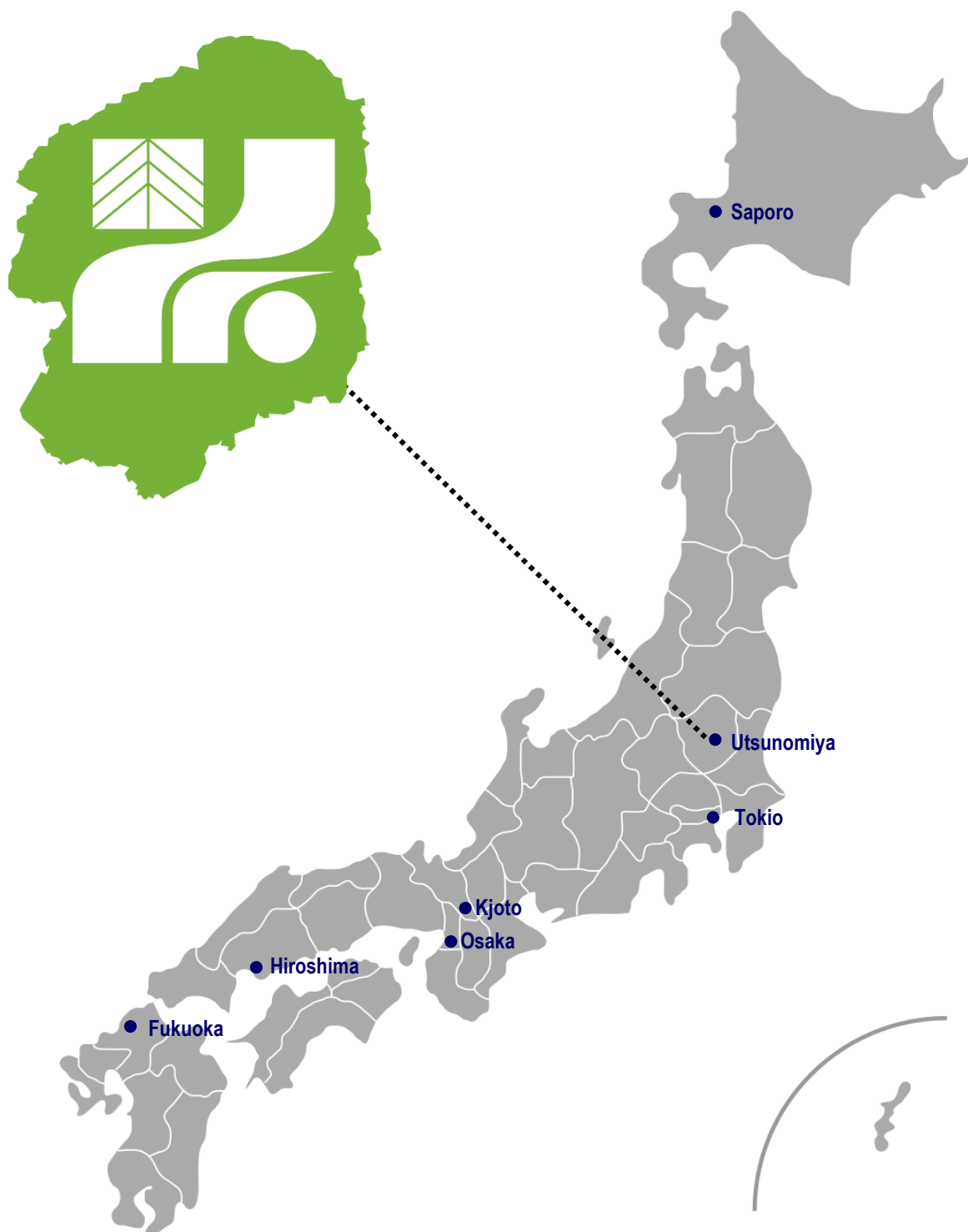
Življenje na Japonskem

TOCHIGI

Zemljepisna širina: 36° 34' 0.01" S
Zemljepisna dolžina: 139° 52' 59.99" V

Oddaljenost od Tokia (Utsunomiya): 98 km (zračna razdalja)

ZGO
DO
VI
NA

ŠOLA ASHIKAGA

Nastarejša šola na Japonskem, ustanovljena v obdobju Sengoku (1467–1600) je šola Ashikaga »Ashikaga gakkō«. Že v obdobju Taishō, v začetku 19. stoletja, ji je vlada podelila status zgodovinskega spomenika, leta 2015 pa še status kulturne dediščine Japonske.

V tujini je bilo ime Ashikaga prepoznavno zaradi poročil jezuitskega misijonarja Francisa Xavierja (1506–1552), ki je šolo opisal kot največjo in najpomembnejšo ustanovo v regiji Bando, današnji Kanto.

Izvor šole Ashikaga je nejasen, a splošno sprejeta teorija trdi, da je bila ustanovljena v 9. stoletju, vmes nekaj časa o njej ni kaj slišati, nato pa se spet pojavi v javnosti v 14. stoletju, pod pokroviteljstvom samuraja in vladnega uradnika Norizaneja Uesugija (1410–1466).

Na vrhuncu je šola imela več kot 3000 učencev z vse Japonske, ki so preučevali spise Konfucija, Čuang Ceja in drugih kitajskih učenjakov, Knjigo premen, pa tudi vedeževanje, medicino in vojskovanje. Šolanje je bilo brezplačno, vendar je bila večina študentov ob vstopu uvedena v budistično duhovništvo. Knjige, ki so veljale kot osnovno gradivo in jih lahko tam najdemo še danes, je povečini zbral Norizane Uesugi.

Uradno je kot šola delovala do leta 1872, čeprav je bila že prej zapuščena. Ker se je šola vtisnila v srca mnogih, so leta 1990 večino stavb obnovili v arhitekturnem slogu obdobja Edo. Danes šola Ashikaga služi kot opomin na začetek izobraževanja na Japonskem in pomembnost vseživljenjskega učenja. V današnjih časih šola Ashikaga meri 8,5 hektarja, kar naj bi bila le polovica prvotne velikosti. Obdajajo jo travnati nasipi, v notranjosti pa so park uredili z ribniki, vrtovi in grički. Zaradi lepote vrtov, obvodnih poti in dreves je šola Ashikaga privlačna ne le z zgodovinskega vidika, ampak tudi z estetskega.

SVETIŠČE NIKKŌ TŌSHŌGŪ

Svetišče Nikkō Tōshōgū je najslavnejše svetišče Unescove svetovne dediščine v mestu Nikkō, posvečeno Ieyasu Tokugawi, prvemu šogunu šogunata Edo, ki se je kot japonska vojaška vlada obdržal več kot 250 let.

V želji, da bi opazoval svojo državo živeti v miru, je Ieyasu v svoji oporoki zapisal, da morajo po njegovi smrti na gori Nikkō zgraditi majhno svetišče in v njem zakopati njegove kosti. Eno leto po njegovi smrti, leta 1616, so svetišče postavili v mestu Nikkō. Sedanji blišč je svetišče dobilo pod vodstvom Iemitsuja Tokugawe, tretjega šoguna in vnuka Ieyasuja, ki je želel s tem izkazati spoštovanje do dedka. Zase je dal zgraditi mavzolej Taiyūin na gori Nikkō.

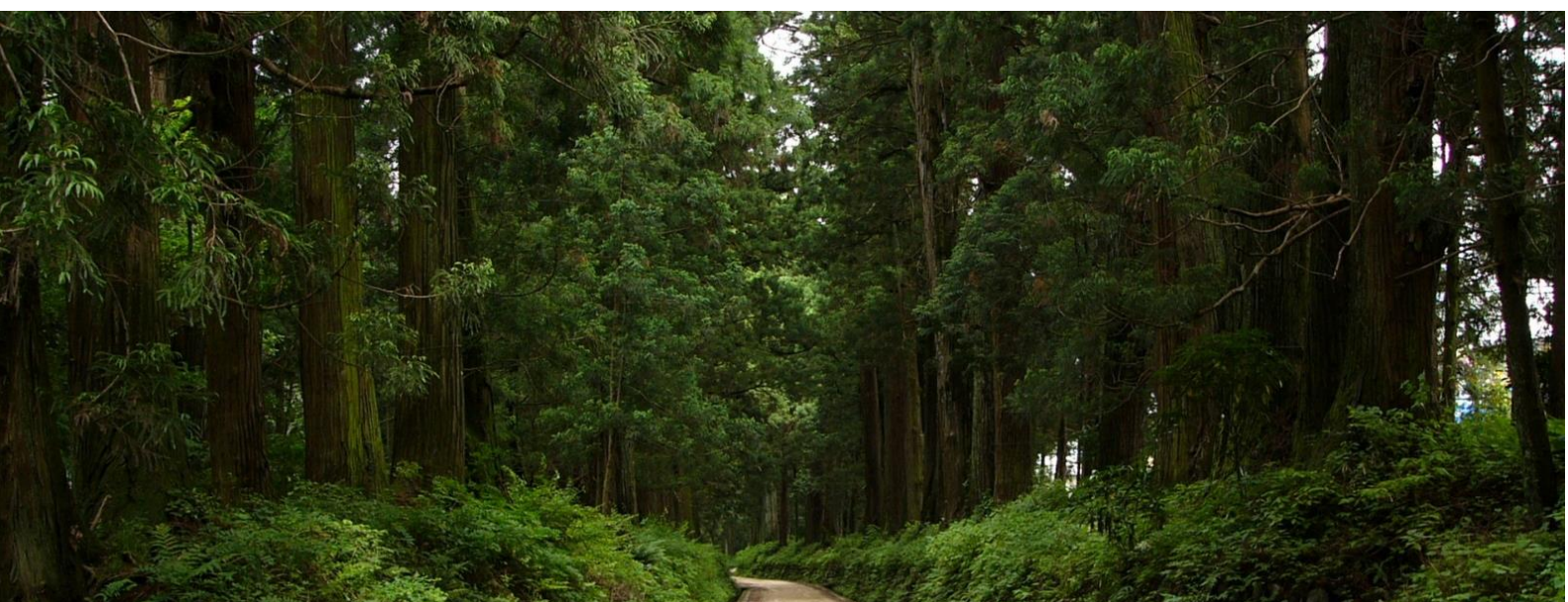
V svetišču najdemo 55 arhitekturnih elementov, ki vključujejo 8 narodnih zakladov in 34 pomembnih kulturnih dobrin. Vsakega izmed teh krasi kipec, urushi in imenitne barvne prevleke, ki so jih izdelali znani obrtniki iz vse Japonske. Po današnjih izračunih, naj bi projekt stal med 40 in 100 milijardami jenov.

Nikkō je bil znan kot mesto, kjer se nahaja svetišče Tōshōgū, zato je fevdalni gospod Matsudaira Masatsuna dal zasaditi drevored 200.000 cedrinih dreves ob cesti, ki vodi do svetišča, ter ob treh cestah, ki vodijo v Nikkō. Projekt se je začel leta 1625 in trajal 20 let. Cedre, visoke 30 metrov, so zasajene ob cesti, dolgi 35 kilometrov, ki velja za najdaljši drevored na svetu. V obdobju Edo so se tam odvijale veličastne procesije Tokugawa šogunata.

V obdobju Meiji (1868–1912) so ogromno število teh starodavnih dreves posekali, da bi naredili prostor za cesto, ter pripravili načrt, kako bodo debela drevesa prodali in denar porabili za veliko obnovo Japonske. Na srečo so bili načrti za sečnjo razveljavljeni in tako še vedno ostaja velik del Masatsunejevega poklona prihodnosti.

Danes so drevesa še vedno pod nadzorom svetišča Tōshōgū. Vsako drevo je evidentirano, številčenje pa se začne pri postaji Nikkō z različno oznako za levo ali desno drevo.

Cedrin drevored v Nikkū je edina kulturna posest, ki jo je japonska vlada določila za posebno zgodovinsko znamenitost in poseben naravni spomenik.

SVETIŠČE FUTARASAN

V kraju Nikkō se poleg svetišča Tōshōgū, znanem zaradi šoguna Iejasuja Tokugawe, nahaja tudi svetišče Futarasan. Futarasan je dal leta 782 zgraditi budistični menih Shōdo Shōnin, ki je pripeljal budizem v Nikkō. Kasneje je isti menih sodeloval tudi pri gradnji templja Rinnōji. Svetišče Futarasan je posvečeno trem svetim vrhovom kraja Nikkō, vulkanskim goram Nantai, Nyohō in Taro. Ker ima gora Nantai posebno visok status med temi tremi svetimi vrhovi, so svetišče poimenovali z drugim imenom zanjo, torej »Futarasan«. Svetišče in njegovo božanstvo sta še danes priljubljena med vsemi, ki si želijo dobrega zakonskega stanu. Živo rdeče obarvan lesen most Kamibashi, ki krasi vhod na goro Nikkō, pa je originalno pripadal ravno svetišču Futarasan. Most tako simbolično ponazarja vhod v Unescovo svetovno kulturno dediščino svetišč in templjev kraja Nikkō.

GROBNICA NAGAOKA HYAKUANA

Grobnice ali *kofun* Nagaoka Hyakukan iz kraja Nagaoka so v 7. stoletju vklesali v skalo. Grobnice, ki so jo ustvarili takratni prebivalci kraja, je videti kot skala, polna ročno vklesanih jam. V njej se nahaja 52 grobov, ki jih krasijo kamniti kipci Bude. Arheologi sklepajo, da gre za družinske grobnice.

RUDNIK BAKRA ASHIO DŌZAN

Čeprav so rudnik Ashio, ki se nahaja v jugozahodnem delu občine Nikkō, ustanovili leta 1550, so s kopom pričeli šele leta 1610 pod okriljem šogunata Tokugawa. Kmalu zatem so ustanovili organizacijo Chūsensa, ki je bila zadolžena za kovanje denarja v času obdobja Edo (1603–1868). Zahvaljujoč rudniku bakra se je mesto Ashio postavilo na gospodarski zemljevid Japonske in tako doživelo razcvet. Tu izkopani baker so delno uporabili tudi v templju Zōjōji in svetišču Tōshōgū, glavnino bakra pa so namenili za kovanje takratne denarne valute, imenovane Kanei tsūhō.

Sodeč po zapisih naj bi v tistem obdobju pridobili od 1.200 do 1.500 ton bakra na leto. Zaton je rudnik prvič doživel leta 1800, ko so ga tudi uradno zaprli. Znova so ga odprli šele po privatizaciji leta 1871, tik po industrializaciji države, ki jo je spodbudil cesar Meiji.

Leta 1877 je rudnik kupil Ichibei Furukawa, ki je v naslednjih treh letih izredno povečal produktivnost rudnika in tako leta 1885 dosegel dobrih 4.000 ton izkopanega bakra. To pomeni, da je 78 odstotkov vsega izkopa v lasti družine Furukawa in 39 odstotkov celotne japonske proizvodnje bakra izviralo ravno iz tega rudnika. Rudnik je leta 1973 doživel še svoj drugi zaton, ko so ga spet zaprli. Šele sedem let kasneje, leta 1980, so tu odprli muzej, ki pripoveduje o njegovi burni zgodovini. Poseben vlakec pelje obiskovalce po rovih rudnika, da lahko ti поблиže spoznajo ta del japonske preteklosti.

NARA VA

Dobrih sto kilometrov severno od prestolnice Tokio, v prefekturi Tochigi, se nahaja zgodovinsko bogato mesto Nikkō. Zaradi dobrih povezav in ugodnih enodnevnih vstopnic, je kraj odlična izletniška točka za vse obiskovalce Tokia, ki si želijo stika s tradicionalno japonsko kulturo in neokrnjeno naravo, a se ne želijo odreči komoditetam vlemesta. Zaradi naravnih danosti in bogate kulturne dediščine, je Nikkō dobil status pomembnega in varovanega območja. Tu so na ogled lepo ohranjeni tradicionalni templji in svetišča, čigar pokrovitelj je bil tudi veliki šogun Ieyasu Tokugawa. Prefektura Tochigi lahko obiskovalcem veliko ponudi, če so ti dovolj radovedni in željni odkrivanja Japonske.

NARODNI PARK NIKKŌ

Narodni park Nikkō je bil ustanovljen leta 1934 in obsega 114.908 hektarov. Razteza se čez tri prefektуре – Tochigi, Fukushima in Gunma. Park obsega vulkansko gorovje Nasu, z najvišjim vrhom Shirane (2578 m), zanimiva pa je tudi sveta gora Nantai (2486 m). Tu se nahajajo še aktivni vulkani Chausu, Sambonyari in Asahi. Zaradi rodovitne vulkanske prsti ima pokrajina bogato floro, ki omogoča bivanje mnogim živalskim vrstam, med katerimi so najbolj številčne japonski jelen, azijski črni medved in japonska opica makako. Slednje je zaradi njihovih dolgih prstov uprava mesta Nikkō omejila z občinskim odlokom o prepovedi hranjenja.

Tu se nahaja tudi gora Nantai, ki je že v antiki veljala za sveto, zato ni čudno, da so verniki svoja svetišča ali templje dali zgraditi ravno tu. Del parka je tudi najvišje ležeče mokrišče na Japonskem Kinunuma (2030 m), ki obsega več kot 40 ribnikov, gozdove, slapove itd. Po parku so raztreseni templji in svetišča, ki se zlijejo z jesensko pokrajino toplih odtenkov listavcev in tako pričarajo prav posebno estetsko doživetje.

V nacionalnem parku Nikkō si je mogoče ogledati, po mnenju nekaterih, pet najlepših slapov na Japonskem, slapove Ryuzu, Kegon, Kirifuri Kogen, Urami in Yu.

Tu najdemo še najvišje ležeče naravno jezero na Japonskem Chūzenji, ki se nahaja zahodno od Unescove kulturne dediščine v kraju Nikkō, ob vznožju gore Nantai. Voda iz jezera se nato zliva v 97 metrov visok slap Kegon. Čudoviti razgledi na jezero, gore in neokrnjeni gozdovi, ki jih bogati kulturna dediščina šintoizma in japonskega budizma, so odlična destinacija za ljubitelje Japonske.

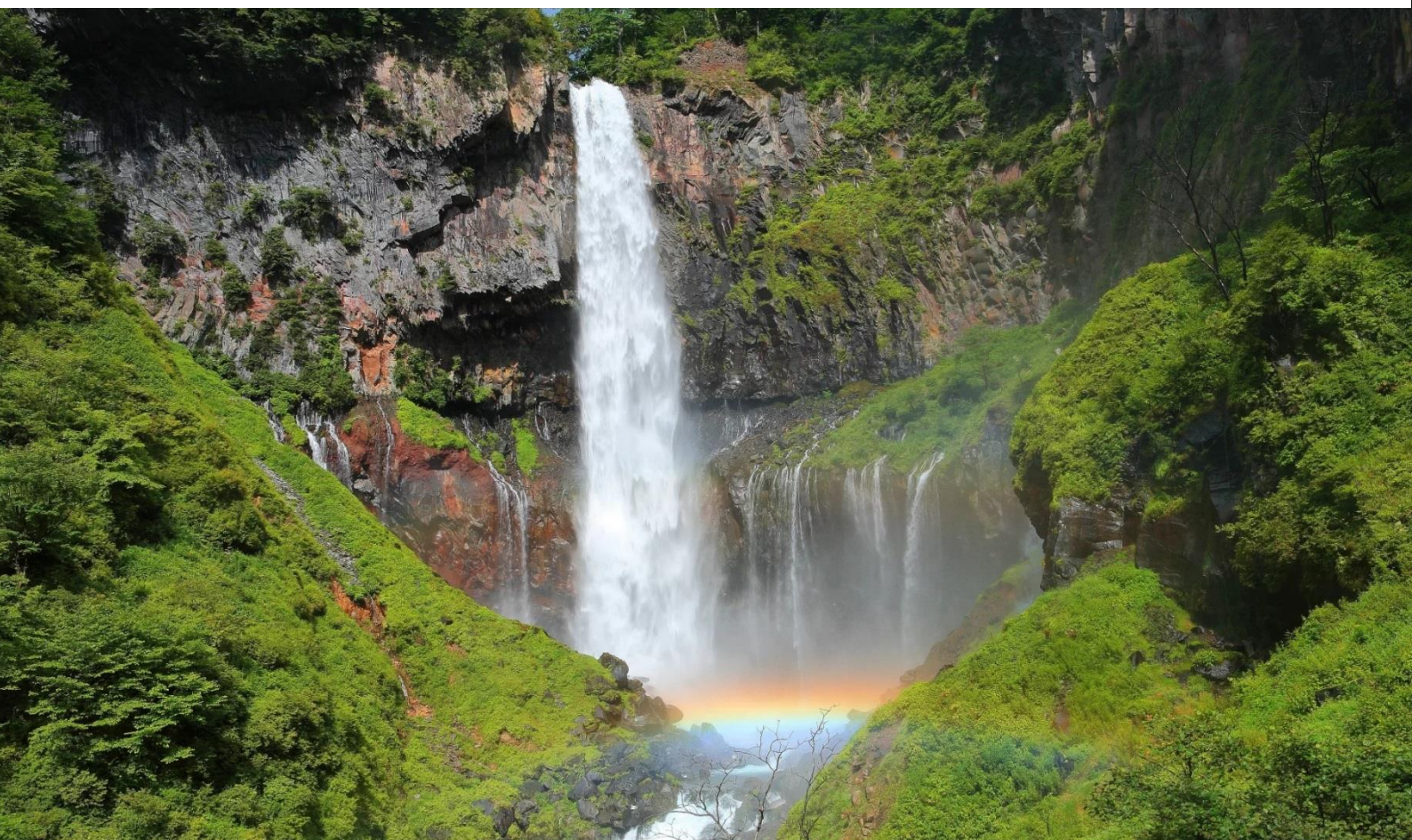

JEZERO CHŪZENJI

Jezero Chūzenji je oblikovala vulkanska erupcija, ko je lava ustavila in preoblikovala pot reki, ki priteka z gore Nantai. Jezero Chuzenji je lahko dostopno iz mesteca Nikkō tudi z rednimi avtobusnimi linijami. Pot okoli jezera je dolga 25 kilometrov, jezero pa obdajajo gozdovi in gorovje vulkanskega izvora. Tu se nahajajo tudi templji in svetišča, ki so jih zgradili menihi željni odmika od mestnega vrveža.

Zaradi prelepe lokacije je jezero Chūzenji priljubljena destinacija za vse prebivalce večjih okoliških mest, ki iščejo pobeg od natrpanega vsakdana v neokrnjeni naravi. Zato je tu kar nekaj hotelov, term in restavracij.

SLAP KEGON

Še ena znamenitost prefekture Tochigi je slap Kegon, visok 97 metrov, ki se začne tam, kjer se jezero Chūzenji konča. Voda iz jezera Chūzenji, ki odteka čez visoko pečino, tvori ta prelep in mogočen slap. Pravijo, da je najlepši čas za obisk slapu jeseni, saj svetli odtenki vode predstavljajo čudovit kontrast barvitim jesenskim tonom. Slap je vendarle vredno obiskati tudi pozimi, ko globoko zamrznjeni deli slapu tvorijo edinstveno umetniško delo in so videti kot kakšna pravljичna ledena dežela. Ogled slapa Kegon je mogoč tako z zgornje, kot s spodnje razgledne ploščadi.

SLAP RYŪZU

Na drugi strani slapu Kegon in jezera Chūzenji, malo pred krajem kjer se reka Yukawa zliva v jezero, se nahaja 210 metrov visok slap Ryūzu. Slap Ryūzu ali *Zmajeva glava* je dobil ime po obliki skale, ki deli slap na dva dela. Skala, ki spominja na glavo mogočnega zmaja, je vulkanskega izvora in jo je oblikovala lava, N ki so jo izbruhali okoliški vulkani. Nedaleč stran se nahajajo gostilna in trgovina s spominki, čajna hiša, okoli slapu pa poteka 300 metrov dolga sprehajalna pot v smeri proti jezeru.

SLAP KIRIFURI KŌGEN

Za enega izmed lepših slapov v Nacionalnem parku Nikkō velja tudi stopničasti slap Kirifuri kōgen, visok 75 metrov. Slap Kirifuri kōgen leži v gozdu na planoti Kirifuri in je lahko dostopen. Do slapu pelje avtobus iz kraja Nikkō. Posebnost tega slapu in planote Kirifuri je nežna padajoča meglica, ki nastane okoli padajoče vode slapu. Japonci si zato radi pridejo ogledati slap ravno jeseni, saj ga obdaja veliko listavcev, ki ravno tedaj spremenijo svoje barve. Posebnost poletnih dni, v juniju in juliju, so v živo rumeno obarvani travniki v bližini slapu, kjer cvetijo prelepe rumene lilije. Lepote planote Kirifuri in slapu Kōgen so japonskim umetnikom poznane in marsikdo jih je vzel za svojo navdih.

GORA NANTAI

Sveta gora Nantai je vulkanskega izvora in meri 2.486 metrov nadmorske višine. Gorniki si najpogosteje za svoje izhodišče izberejo svetišče Futarasan, sama pot na goro pa je odprta med majem in oktobrom, vse do prvega snega.

Nantai velja za sveto goro še iz časov prvih civilizacij na tem področju. Do vrha boste potrebovali sedem ur, a razgled na jezero Chuzenji bo vreden vsega truda, ki ste ga vložili v pohod. Veliko legend o tem področju se je ohranilo do danes, med temi je tudi ta, o boju za prevlado nad jezerom med božanstvima goro Nantai in goro Akagi.

GORA CHAUSU

Eden lepših vrhov vulkanske gorske verige Nasu je gora Chausu, aktiven vulkan, visok 1.915 metrov nadmorske višine. Na severozahodu mesta Nasu se prične vzpon na vulkan. Vrh je lahko dostopen, saj vozi žičnica do 9. postaje, nato pa je le še nekaj hoje po dobro uhojenih poteh do samega kraterja vulkana. Krater, premera 200 metrov, je globok 30 metrov. Iz okoliških fumarol uhajajo plini.

Z vrha vulkana je lepo vidna nižina Kanto in njena mesta. Chausu je del petih vrhov vulkanske verige Nasu, oziroma Nasudake. Zadnji večji vulkanski izbruh se je pripetil leta 1420.

NASU SHIOBARA

Nasu shiobara je predel okoli aktivnega vulkana Nasudake, ki je del Nacionalnega parka Nikkō in se nahaja na skrajnem severu prefekture Tochigi. Planote pokrite z gozdovi, bistre vode rek ter aktivni vulkani so značilni elementi te naravne pokrajine. Zaradi naravnih vrelcev so tu zgradili terme Nasu onsen in Shiobara onsen, kamor se radi hodijo namakati smučarji v zimskih časih, ko je pokrajina prekrita s snegom. Kraji so priljubljeni tudi med gorniki, ki se največkrat odločijo za planinske podvige v teh krajih v času poletja in jeseni, ko so gozdovi najbolj gostoljubni do popotnikov.

O
B
R
T

IZDELKI MASHIKO YAKI

Začetnik oblikovanja izdelkov Mashiko-yaki je bil proti koncu obdobja Edo (1600–1868) Keisaburo Otsuka. Izdelki so narejeni iz gline iz mesta Mashiko in dekorirani z značilnimi tehnikami. Glina je bogata s silicijevo kislino in železom z visoko plastičnostjo, zato jo je mogoče enostavno oblikovati, poleg tega pa ima ta material visoko stopnjo ognje varnosti. Unikatnost Mashiko izdelkov je v tem, da glini ni dodanih nobenih primesi, zato je tudi debelejša, izdelki pa so težji in zahtevajo pazljivejše ravnanje. Glazura je pripravljena iz kamna in železa v prahu, na izdelke pa jo nanašajo s čopičem iz pasjih dlak, kar obogati izgled in daje barvam občutek globine. Že od leta 1979 so ti izdelki priznani kot narodna tradicionalna obrt.

SVILA YUKI TSUMUGI

Yuki tsumugi je visoko kakovostna svilena tkanina, katero izdelujejo ob porečju reke Kinu. Ponaša se z najstarejšo tradicijo izdelave, ki sega v obdobje Nara (710–784). Ker takrat poškodovanih sviloprejk niso mogli uporabljati za običajno svilo, so jih uporabili za izdelavo delovnih oblačil, in tako se je razvila obrt yuki tsumugi. Sprva so kimone iz te svile nosili le moški, ženske kimone pa so začeli izdelovati šele po tem, ko so se moški začeli oblačiti v kroje z Zahoda. Svileno tkanino od razpredanja do tkanja v celoti izdelujejo ročno. Izdelava zahtevnega kimona lahko traja tudi do enega leta, pri čemer je lahko samo za izris vzorca potrebno več kot tri mesece. Leta 2010 so obrt uvrstili na seznam Unescove nesnovne kulturne dediščine.

REZBARIJE NIKKŌ-BORI

V 17. stoletju (obdobje Edo) so za obnovo svetišča Nikkō Tōshōgū zbrali mizarje, izkušene v rezbarstvu. Rezbarije, ki so jih izdelali v svojem prostem času so zaznamovale pričetek rezbarij Nikkō-bori. Značilna je uporaba enega samega dleta *hikkaki*, ki ima obliko črke »v«, rezbar pa ga vleče po lesu proti sebi. Izdelke prepoznamo tudi po vzorcih, saj uporabljajo večinoma vzorce iz rastlinskega sveta. Pogosto upodobljeni motivi so drevesna potonika, krizantema, japonska marelica in češnja. Za izdelavo večinoma uporabljajo les japonskega kostanja, japonske velikolistne magnolije in drevesa vrste *katsura*. Rezbarije krasijo pladnje, manjše krožnike, vaze, šatulje, čajne mizice in predalnice.

TENMYŌ IMONO

Lito bakreni izdelki Tenmyō so dobili ime po nekdanjem imenu mesta (današnji Sano), iz katerega izvirajo. Tradicija se je pričela, ko je v 10. stoletju Hidesato Fujiwara v mesto povabil strokovnjake za litje iz mesta Kawachi, da so izdelovali orožje, čajnike in budistične podobe. Izdelki so postali poznani zlasti po vazah, ki so jih v templjih uporabljali za razstavo dnevno svežega cvetja, izdelovali pa so tudi lanterne, zvonove, budistične kipce, posode in druge vsakodnevne predmete. Celo začetnik čajnega obreda Sen no Rikyū je bil oboževalec Tenmyō imono čajnikov.

UMET NOST

PREFEKTURNI MUZEJ LIKOVNIH UMETNOSTI TOCHIGI

Prefekturni muzej likovnih umetnosti Tochigi je svoja vrata odprl leta 1972 kot eden prvih muzejev sodobne umetnosti na Japonskem. Muzejsko arhitekturo in galerije je zasnoval Kiyoshi Kawasaki. V muzeju je zbirka japonskih modernih in sodobnih umetniških del, predvsem tistih, ki so povezani s prefekturo Tochigi. Zbirka obsega okoli 9000 umetniških del, med katerimi najdemo tiske, ilustrirane knjige, fotografije in obrtniške izdelke. Poleg rotacij stalnih zbirk letno gostijo še štiri posebne razstave.

MUZEJ SEIJIJA FUJISHIRA

Seiji Fujishiro se je rodil leta 1924 in se ukvarja s kiri-e, japonsko umetnostjo izrezovanja papirja, plastike in ostalih materialov, ki s pomočjo luči in stekla oživijo. Muzej, ki je obdan s slikovito naravo, je posvečen njemu in njegovi umetnosti.

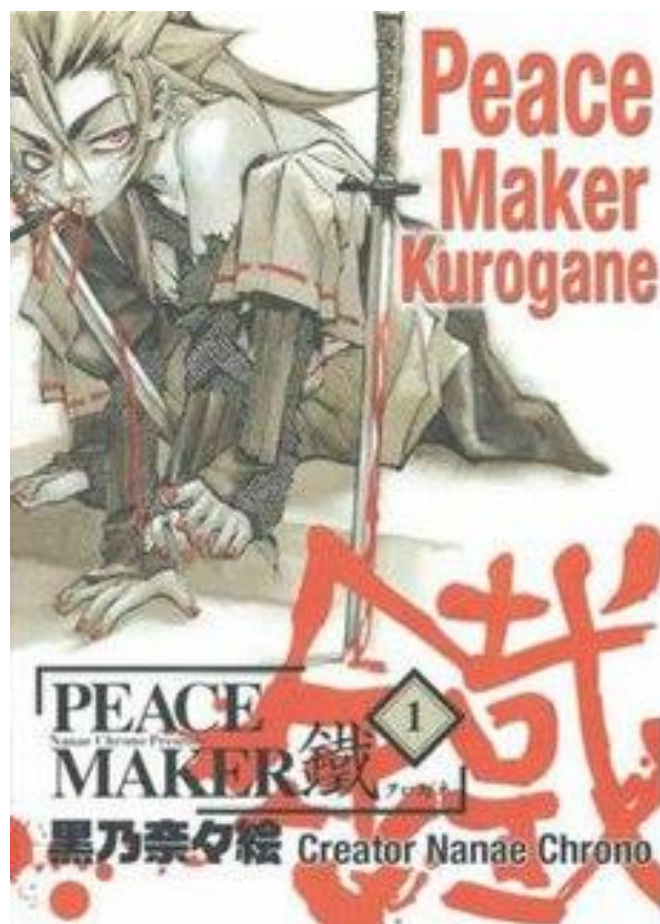
RISANJE ZMAJEV

V Japonskem mestu Nikkō se nahaja studio Kōshūya, ki je postal znan po umetniški slikarjah zmajev, katerih trupe narišejo s samo eno potezo čopiča. Najprej naslikajo glavo, nato telo, na koncu pa celotni podobi dodajo še podrobnosti. Umetniki za slikanje uporabljajo tehniko sumie. Zmaji po japonskem izročilu prinašajo srečo in varujejo pred zlom, zato že stoletja krasijo svetišča in templje.

Umetniška dela so posebna, saj so personalizirana in izdelana pred vašimi očmi v pičlih petnajstih minutah. Izberete lahko velikost, obliko, barvo in pismenko s pomenom, ki vam ustreza.

RISANJE MANG

Nanae Kurono, rojena v prefekturi Tochigi leta 1980, je ustvarjalka japonskih stripov manga. Širši publiki je poznana po delu »Peace Maker Kurogane«. Zgodba se odvija v 19. stoletju, pred začetkom obdobja Meiji, ko je Japonska preživljala obdobje velikih političnih in socialnih sprememb. Glavni protagonist, šestnajstletni Tetsunosuke Ichimura, se pridruži posebni policijski enoti imenovani *Shinseigumi*, da bi poiskal morilce svojih staršev.

UNIVERZA UTSUNOMIYA

Univerza Utsunomiya je bila ustanovljena leta 1949 in je ena izmed 86 državnih univerz ter ena izmed najboljših tehnoloških univerz. V sklopu univerze delujejo štiri fakultete, Fakulteta za mednarodne študije, Pedagoška fakulteta, Fakulteta za strojništvo in Fakulteta za agronomijo. Velja za srednje veliko univerzo, katere diplomanti s področij umetnosti in znanosti dosegajo visoko zaposljivost. Znotraj kampusa se nahajata čudovit francoski vrt in Minegaoka avditorij. Univerza je bila prizorišče snemanja mnogih filmov, dram in promocijskih posnetkov.

KULI

NARI

KA

SANO RAMEN

Mesto Sano je znano po posebni obliki jedi ramen. Juho pripravljajo z vodo, ki prihaja iz enega izmed najboljših izvirov na Japonskem, imenovanem Izuruhara benten, rezance pa izdelujejo iz posebne pšenice ter s posebno tehniko valjanja z zelenim bambusom, ki omogoča, da so skuhani zelo hitro in imajo gladko teksturo. Juha, začinjena s sojino omako, je preprosta, a nikoli dolgočasna.

UTSUNOMIYA GYOZA

Pred železniško postajo Utsunomiya stoji kamniti kip, v človeških dimenzijah, ki ima obliko gyoze. Že po tem lahko sklepamo, da ima ta jed v mestu Utsunomiya prav posebno veljavo. Cmoki gyoza, ki izhajajo iz Kitajske, so sicer priljubljeni povsod po Japonski.

Pravijo, da so po drugi svetovni vojni iz Mandžurije recept v Utsunomiyo prinesli vojaki. Ker je jed enostavna za pripravo ter vsebuje ogromno zelenjave, ki je bilo v tistih časih v izobilju, so gyozo kmalu začeli pripravljati tudi doma. Priljubljenost jedi je rasla skupaj z novimi nadevi in oblikami. Tako je gyozo, saj tako pravijo v Utsunomiyi, mogoče jesti vsak dan in se je ne naveličati.

SHIMOTSU KARI

Shimotsu kari je nova lokalna gurmanska jed, ki se je razvila v območju Nasushiobara v prefekturi Tochigi. Strežejo jo v restavracijah, prodajalnah spominkov in hotelih v bližini. Edino pravilo, ki mu je potrebno slediti pri pripravi te jedi je, da jo pripravijo s karijem po načelih tradicionalne kuhinje *shimotsukare*, ki zapoveduje pripravo s kuhanjem razne zelenjave skupaj z drožmi, ki nastanejo pri kuhi sakeja. Vsaka restavracija ponuja svoj recept z raznovrstnimi prilogami - riž, rezanci udon, soba ali ramen, kruh ali testenine.

UŠESNI REZANCI UDON ali MIMI UDON

Rezanci mimi udon (mimi pomeni uho) so specialiteta v mestu Sano, prefektura Tochigi. Ponavadi jih japonci jedo v novoletnem času, saj naj bi prinašali srečo. Po izročilu rezanci, ki so videti kot uho, predstavljajo ušesa zlih božanstev – če ta ušesa pojedete, božanstvo ne bo slišalo kaj se dogaja v vašem domu, in bo tako vaša družina vso leto varna pred smolo in nesrečo.

TAKANEZAWA CHAMPON

Leta 2012 sta se na območju Takanezawa v prefekturi Tochigi pojavili jedi *Takanezawa champon* in pečena oblika te jedi *Takanezawa yaki-champon*. Jed champon sicer izvira iz prefekture Nagano, vendar sta leta 2012 mesti Takanezawa v Tochigiju in Unzen v Naganu sklenili dogovor o obojestranski pomoči v primeru katastrofe in ob tej priložnosti ustvarili jed, značilne zelene barve, ki je pripravljena z japonsko gorčično špinačo komatsuna.

KRALJESTVO JAGOD

Prefektura Tochigi s svojo rodovitno zemljo, čisto vodo, dolgimi dnevi in velikimi temperaturnimi razlikami med dnevom in nočjo, nudi idealne pogoje za gojenje sladkih in slastnih jagod. Prve jagode so sicer na Japonsko prinesli Nizozemci v poznem obdobju Edo (1603–1868), prek edinega pristanišča na Japonskem, ki je v tistih časih omogočalo trgovanje s preostalim svetom – tj. Nagasaki. V prefekturi Tochigi so s pridelovanjem pričeli v obdobju Taishō (1912–1926), med leti 1945 in 1955 pa so jih začeli masovno gojiti.

Uredniški odbor Sanja Paradiž, Darja Hrvatini, Sara Naraglav, Reiko Sugiura, Sayaka Yamashita

Oblikovanje Sanja Paradiž

Uporabljene fotografije niso last Veleposlaništva Japonske v Sloveniji.

Ta izvod in arhiv najdete na spletni strani: https://www.si.emb-japan.go.jp/itpr_si/Zivljenje_na_Japonskem.html